

Србија је одавно постала земља парадокса, идејне конфузије и свеопштег волунтаризма. Парадокси су посебно присутни у политичком животу и медијској сфери. То нам најбоље показује „одбрана“ Пешчаника као јединог светионика слободне штампе и слободне мисли.

Парадокс је у томе што је управо ова емисија очигледан пример негације принципа слободног говора, толеранције и права на мишљење које је различито од полазног става „радикалне критике“ Пешчаника – ако вам је добро, онда ништа. Већ се у тој демаркационој линији може препознати тежња да се у Пешчанику чује само једна врста саговорника без икаквог изгледа за било какав дисонантан глас. И тај у основи секташки тон не смета нашим заступницама либерално-грађанске политичке оријентације да управо ову емисију бране као последњу одступницу слободе говора и мишљења у Србији.

Одбрана Пешчаника је у ствари одбрана једног јасно профилисаног политичког пројекта, који користи ову емисију за своју пропаганду. То су показали и мајски парламентарни избори када је ова емисија била једно од главних пропагандних средстава Либерално-демократске странке, што уреднице ове емисије нису ни покушале да прикрију. И у томе нема ничег спорног, али оно што је заиста проблематично је тежња наших либерала и бораца за људска прва да своју идеолошку искључивост представе као врхунац одбране слободе мишљења. Ако понекад и постану свесни да су превршили меру пристojности, онда се то тумачи тако што се каже да у овој емисији падне и по нека псовка и тежа реч. А то је разумљиво јер очајање лако измакне контроли. Међутим, то не забрињава ауторке, јер су оне спремне да у емисију доведу и дете које као навијено понавља идеје емисије. То није злоупотреба деце у политичке сврхе, њима је једноставно све дозвољено.

О овој „изузетности“ је у свом коментару „Строго контролисани возови“ говорила Мирјана Бобић-Мојсиловић. „Пошто је Пешчаник света крава српске медијске сцене, за крчање у Пешчанику могу да буду одговорни само они који су на највишем месту, то јесте председник државе и његови сарадници. Тако се у бизарности тих оптужби крије извор њихове невероватне уображености и осећање изузетности у српском медијском

простору. Јер њих није створила српска политичка и медијска сцена, отуда су они – недодирљиви, пошто их чува њихова беспрекорна политичка коректност, спрам стварно Великог брата. Не ради се о томе да су они најхрабрији, него да им је највише дозвољено. А ако постоје различити аршини за површину слободе (медија), онда се о слободи тешко може говорити.“

И управо је реч о различитим аршинима и избореној недодирљивости Пешчаника као емисије у којој се личне озлојеђености, нетрпељивост и изливи непристојности тумаче као оригиналан и разбарушен приступ медијској слободи. Овако успостављена једностраност у великој мери угрожава озбиљне анализе које се могу чути у Пешчанику. Након ових коментара Мирјане Бобић-Мојсиловић уследила је брутална хајка на Е-новинама

једном од сајтова који функционише у сагласју са Пешчаником. Нисам приметио да су се огласили дежурни браниоци медијских слобода и људских права из Независног удружења новинара и осталих невладиних организација.

У својим све дужим и мрачнијим уводницима Светлана Лукић демонстрира опседнутост најразличитијим стереотипним представама везаним за српски народ и наше друштво. Навешћемо неколико примера. „Западњаци, који животу приступају са сталним опрезом, припремају одбрану, а ми као прави варвари верујемо у сопствене снаге, ојачане Путиновом Русијом. Грци се, као ни ми, нису на време упристојили, баш их је било брига за питања добра и зла. Ми смо неколико пута наоружанији, фрустрирани и сиромашнији, а склоност ка насиљу нам је постало средње име. Није то било само још једно бунцање Јеремића у косовском делиријуму. После гасно-нафтног споразума, избацивања Г 17 из игре, загрљаја са Дачићем и љубакања са Томом Николићем, била је то објава Бориса Тадића потпуног прекида европских интеграција Србије. Људски ум се развијао мало по мало. Прво је било неопходно овладати физичком стварношћу. То важи чак и за ум Бориса Тадића.“

Сведоци смо да управо они који се највише залажу за либералне вредности и одбрану слободе мишљења показују искључивост јер нису спремни да на својим сајтовима, у емисијама и листовима објављују другачија мишљења и подстичу слободну расправу. То је оживљавање својеврсног комесарског духа у коме се развија једнострано идеолошки приступ без икаквих изгледа да се поштују основна начела толеранције и слободног мишљења. Они себе доживљавају као поседника једине истине, све изван тога није вредно расправе.

Мирјана Миочиновић не препознаје више њен омиљени лист Данас јер, забога, уредник

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 09 фебруар 2009 14:19

није вест о нападу на сајт Пешчаника и демолирање аутомобила уреднице Светлане Лукић објавио на првој страни. Исто тако и објављивање интервјуа Љубише Ристића помрачило је једину светлу тачку овог листа, а то је пропагандно борбени комплет и псеудокњижевни додатак „Бетон“. Та огрешења су била довољна да Мирјана Миочиновић предочи дубину свог разочарања у лист који је годинама служио на част новинарској професији. У расправи о књизи Радомира Константиновића

Филозофија паланке

писац Драган Великић је рекао да Константиновићеву књигу сматра нашим Светим писмом, а Бранка Арсић је изнела интересантну законодавну иницијативу. Она предлаже да се донесе закон по коме нико у овој земљи не би могао постати пунолетан пре него што прочита

Филозофију паланке

и понуди јасна сведочанства о разумевању природе паланачког духа. Међутим, Љиљана Јокић-Каспар отишла је најдаље у ширењу толеранције и слободе мишљења. У тексту „Историја у међуножју“ она нам демонстрира како би изгледао медијски простор када би га она уређивала.

„Слушам новог-старог уредника Политике Драгана Бујошевића, који сматра да и даље треба да читамо наци-баљезгарије неких колумниста из времена уредниковања Љиљане Смајловић. Тек толико да се чују супротна мишљења, кобајаги из разлога политичке разноликости и демократског опредељења

По

литике

. Сиц! Нема Бујошевић петљу да их отпусти, почисти, пролуфтира и освежи

Политику

истином и здравим разумом. Помреће читаоци и пропасти

Политика

ако у њој и даље не буду писали разни гмазови и измишљене величине

националистичког новинарства. У Србији живи седам милиона људи, па није ваљда да нема нормалних новинара, или по сваку цену морају бити збринуте бљувачи отрова.“

У овим речима се најбоље може препознати тај комесарски дух који би читав свет скројио по својој мери. Управо они су ти који ће нам доносити законе о пунолетству, одређивати ново Свето писмо, уређивати новине и ликвидирати националистичке новинаре и аналитичаре. Једино они могу да освеже нашу медијску сцену истином и разумом, а да пре тога обаве велико чишћење.

Проблем је у томе што та либерално-грађанска политичка групација није спремна да чује другачије мишљење, они су затворени у своје идеолошке кругове и немају слуха ни потребе да воде озбиљан дијалог о најважнијим питањима нашег друштва. Они више просуђују и пресуђују, него што су вољни да чују различите ставове. И поновно

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 09 фебруар 2009 14:19

појављивање сајта Пешчаника још један је доказ те идеолошке затворености, јер није објављен ниједан текст који би одударао од политички јединственог тона подршке Пешчанику. Занимљиво је да су представници Демократске странке тако лако прешли преко свих напада. Чак је и посланик ове странке Срђан Миливојевић нашао за сходно да се удворички придружи хору следбеника Пешчаника: „Пешчаник Радија Б 92 је једна од емисија коју целати тешко могу да истрпе јер буди непријатна сећања, а даје добре одговоре. Зато се и труде да је прекину понекад песницама као у Аранђеловцу, понекад хакерским нападима из неког мрачног подрума. Али код мрак нападне светлост којом таму разгрну Светлана Лукић и Светлана Вуковић, мрачњаци нас само подсети да прошлог петка нисмо слушали Пешчаник и да следећег не направимо такав пропуст. Кад мрак запрети, ваља сачувати светлост. Зато слушајте Светлане.“

Овај народни представник би морао да нам објасни каква то светлост цури из Пешчаника, како ова емисија разгони мрак и које то добре одговоре даје. Јер управо је Демократска странка изложена најгрубљим нападима. Оваква површна реакција много више говори о Демократској странци и њеним функционерима, него о Пешчанику.

Свакако да рушење сајта Пешчаника и демолирање аутомобила Светлане Лукић спада у покушај да се ограничи право на слободу говора и сасвим је очекивано да је у нашој јавности тај акт насиља и застрашивања доживео оштру осуду. Међутим, тиме се не затвара разговор о суштини слободе мишљења и говора у нашем друштву, нити је питање Пешчаника и његовог функционисања од пресудне важности за демократски развој Србије. Тек када се у нашој јавности успостави принцип толеранције и дијалога, у коме ће се суочавати ставови неоптерећени политиканством и идеолошком искључивошћу, онда ћемо моћи да говоримо о оствареном начелу слободе мишљења и говора.